

Er leven haast geen mensen meer (naar Wim Kan)

Gedicht door Jan van Zanen

Er leven niet veel mensen meer
die het hebben meegemaakt
Geen mensen meer die zagen
hoe hun naasten werden afgemaakt
Die van de honger en de slaag
nog kunnen spreken hier vandaag
Bij wie die beelden hen nog iedere nacht
bezoeken, komen kwellen
Er leven niet veel mensen meer
die het nog na kunnen vertellen

De binnenkampers, buitenkampers
en ook de veteraan
Die verder moesten, werken moesten,
aan een nieuw en koud bestaan
Vaak begroeven ze hun pijn
Ver van hoe het eens zou zijn
Het leed dat hen een leven lang
toch is blijven vergezellen
Er leven niet veel mensen meer
die het nog na kunnen vertellen

En nu die generatie moe en oud
het aardse leven los gaat laten
Nu pas zijn we toch ten slotte
echt met elkaar gaan praten
En toen het eindelijk ging stromen
bleven de verhalen komen
Het waren onze kinderen,
vaak, die vragen gingen stellen

nationale herdenking
15 augustus 1945

Er leven haast geen mensen meer
die het nog na kunnen vertellen

Dus vertel ons alsjeblieft,
ook al zijn er haast geen woorden
Vertel ons van het leven daar
voordat ze kwamen moorden
Vertel ons van familie en van liefde
...ook van leed

En ten slotte van dat monster, toen, daar
dat 'de oorlog' heet
Van de doden
En de honger
En de angsten

En de zieken
En de cellen
Dan zullen wij
Ja dat beloven we

Het verhaal blijven vertellen

nationale herdenking
15 augustus 1945